

Obrona przed klątwami, urokami i czarną magią

Ochronna magia dla każdego

Iwona Kot

Spis treści

Rozdział 1. Czym są klątwy, uroki i czarna magia	4
1.1. Definicje i różnice między klątwą, urokiem a złorzeczeniem	5
1.2. Krótka historia magii ochronnej na świecie	7
1.3. Kto i dlaczego rzuca klątwy	9
1.4. Mechanizm działania negatywnej energii	11
Rozdział 2. Jak rozpoznać atak magiczny	14
2.1. Objawy fizyczne, emocjonalne i duchowe Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.	
2.2. Seria nieszczęść czy celowe działanie Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.	
2.3. Metody diagnostyczne: wahadło, воск, jajko, karty Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.	
2.4. Kiedy szukać pomocy u specjalisty Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.	
Rozdział 3. Codzienne rytuały ochronne..... Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.	
3.1. Poranna i wieczorna rutyna energetyczna..... Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.	
3.2. Wizualizacje ochronne i afirmacje Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.	
3.3. Modlitwy i inwokacje w różnych tradycjach Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.	
3.4. Ochrona przed energią tłumy i wampiryzmem energetycznym Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.	
Rozdział 4. Magiczna ochrona domu.. Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.	
4.1. Oczyszczanie przestrzeni: sól, kadzidła, zioła..... Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.	

4.2. Ochronne symbole i znaki na progu.....**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

4.3. Rośliny strażnicze i ich rozmieszczenie.....**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

4.4. Lustro, świeca, woda - domowe narzędzia obronne**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

Rozdział 5. Amulety, talizmany i przedmioty mocy.....**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

5.1. Różnica między amuletem a talizmanem..**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

5.2. Dobór kamieni i materiałów ochronnych..**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

5.3. Konsekracja i ładowanie przedmiotów**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

Rozdział 6. Odwracanie i odsyłanie ataków.....**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

6.1. Zasada odbicia - etyka i konsekwencje**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

6.2. Rytuały odwracające z użyciem ognia, wody i ziemi.....**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

6.3. Odsyłanie klątwy do nadawcy . **Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

6.4. Praca z lustrem i czarną świecą**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

Rozdział 7. Oczyszczanie i uzdrawianie.....**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

7.1. Kąpiele rytualne i oczyszczające.....**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

7.2. Praca z żywiołami: ogień, woda, ziemia, powietrze.....**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

7.3. Odcinanie więzi energetycznych**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

7.4. Odbudowa aury i przywracanie równowagi**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

Rozdział 8. Duchowa higiena na całe życie.....**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

8.1. Budowanie odporności energetycznej**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

8.2. Otoczenie, relacje i nawyki - co wzmacnia, co osłabia.....**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

8.3. Prowadzenie dziennika energetycznego...**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

8.4. Kiedy ochrona staje się drugą naturą**Błąd! Nie zdefiniowano zakładki.**

Rozdział 1. Czym są klątwy, uroki i czarna magia

1.1. Definicje i różnice między klątwą, urokiem a złorzeczeniem

Urok definiuje się w praktyce ezoterycznej jako spontaniczne, a w wielu przypadkach całkowicie nieświadome przekazanie ładunku negatywnej energii od jednej osoby do drugiej. Zjawisko to zachodzi najczęściej w momentach, gdy ludzkie emocje, takie jak zawiść, zazdrość, a nawet przesadny, niekontrolowany podziw, osiągają wysokie stężenie i zostają gwałtownie ukierunkowane na konkretny podmiot. W codziennym życiu do urzeczenia dochodzi w sytuacjach z pozoru naturalnych. Przykładem jest moment, w którym sukces zawodowy, nowy zakup lub harmonijna relacja wywołują u postronnego obserwatora nagły, silny impuls zazdrości. Podobnie funkcjonuje mechanizm fałszywego komplementowania, kiedy osoba chwäląca czyjś wygląd zewnętrzny lub zdrowie w rzeczywistości odczuwa głęboki niedosyt i frustrację związaną z własnym życiem. Tego typu nieskoordynowany strumień mentalny uderza w pole energetyczne człowieka, powodując w nim natychmiastowe zaburzenia, mimo braku intencjonalnych działań czy przygotowań ze strony osoby generującej ten stan.

Klątwa stanowi odmienną kategorię oddziaływania energetycznego, ponieważ u jej podstaw leży w pełni celowe, świadome i zaplanowane skierowanie destrukcyjnej intencji wobec konkretnego podmiotu. W przeciwieństwie do spontanicznego uroku, rzucenie klątwy wymaga zaangażowania woli oraz zastosowania określonej procedury, która obejmuje użycie sformułowanych wcześniej formuł słownych, rytuałów lub fizycznych nośników energii, takich jak przedmioty osobiste czy specjalnie przygotowane substancje. Różnica między klątwą a urokiem polega na poziomie intencjonalności oraz sile i głębokości penetracji struktury energetycznej. O ile urok działa powierzchownie i wynika z chwilowego impulsu, o tyle klątwa projektowana jest jako struktura trwała, mająca na celu systematyczną i długofalową degradację określonego obszaru życia człowieka, na przykład zdrowia lub finansów. Sprawca działa tutaj z premedytacją, ponawiając działania, aby upewnić się, że zaprogramowana destrukcja przyniesie skutek.

Złorzeczenie sytuuje się pomiędzy urokiem a klątwą, reprezentując specyficzną formę werbalnej agresji energetycznej. Definiuje się je jako gwałtowne wypowiedzenie życzenia nieszczęścia, choroby lub niepowodzenia pod wpływem skrajnych emocji, takich jak gniew, żal czy poczucie krzywdy, bez stosowania formalnych procedur rytualnych czy rekwizytów. Mimo pozornej błahości i braku technicznego przygotowania, złorzeczenie wykazuje się wysoką skutecznością, co wynika z dynamiki psychofizycznej człowieka. Kluczowym czynnikiem decydującym o sile złorzeczenia jest relacja łącząca nadawcę z odbiorcą oraz poziom zaangażowania emocjonalnego w momencie wypowiadania słów. Gdy słowa pełne nienawiści padają z ust osoby bliskiej, członka rodziny lub partnera, uderzają one w mechanizmy obronne, które wobec osób znanych są naturalnie obniżone lub całkowicie wyłączone. Silny afekt stanowi bezpośredni przekaznik, który nadaje wypowiadanym słowom formę skondensowanego ładunku zdolnego do wywołania realnych szkód.

Czarna magia funkcjonuje jako najbardziej zaawansowana i sformalizowana kategoria pośród omawianych zjawisk, stanowiąc zorganizowane, systemowe działanie rytualne ukierunkowane na naruszenie wolnej woli drugiego człowieka lub wyrządzenie mu szkody. Charakteryzuje się ona wykorzystaniem precyzyjnych technik operacyjnych, specjalistycznych składników organicznych oraz rygorystycznie przestrzeganych formuł inwokacyjnych. Głównym kryterium pozwalającym odróżnić czarną magię od samodzielnie rzuconej klątwy jest stopień profesjonalizmu i metodyki wykonania. Podczas gdy klątwę może rzucić osoba nieposiadająca wiedzy hermetycznej, kierująca się jedynie silną wolą, operacje czarnomagiczne są zazwyczaj zlecane lub wykonywane przez wykwalifikowanych specjalistów – praktyków posiadających dostęp do zaawansowanych systemów i egregorów. Działania te nie opierają się na osobistych emocjach, lecz na technicznej manipulacji energiami subtelnymi, a struktura budowana jest z zabezpieczeniami przed wykryciem.

1.2. Krótka historia magii ochronnej na świecie

Praktyki ochronne w starożytnym Egipcie i Mezopotamii opierały się na sformalizowanych systemach teologiczno-magicznych, w których kluczową rolę odgrywali wyspecjalizowani kapłani. W Mezopotamii powszechnie stosowano gliniane tabliczki z zapisanymi pismem klinowym zaklęciami, które miały neutralizować wpływ wrogich bytów i odwracać rzucone klątwy. Proces ten wymagał precyzyjnej diagnozy i przeprowadzenia skomplikowanych procedur oczyszczających przez kapłanów-egzorcystów, znanych jako aszipu. W Egipcie natomiast silnie rozwinięto system tworzenia figur ochronnych, w tym posążków bóstw o odstrasżającym wyglądzie, takich jak Bes, których zadaniem było fizyczne i energetyczne zabezpieczenie przestrzeni. Egipscy kapłani pełnili funkcję mediatorów potrafiących odwrócić negatywne zaklęcia poprzez użycie tekstów sakralnych oraz odpowiednich formuł recytowanych w ściśle określonym czasie.

W tradycji grecko-rzymskiej działania obronne koncentrowały się na odpieraniu ataków realizowanych za pośrednictwem tak zwanych defixiones, czyli tabliczek złorzeczących. Były to najczęściej ołowiane blaszki, na których ryto destrukcyjne intencje, a następnie ukrywano je w miejscach uznawanych za liminalne, takich jak grobowce czy studnie. Aby chronić się przed ich wpływem, stosowano specjalne ołowiane amulety oraz rozwijano kult bóstw opiekuńczych, które miały sprawować pieczę nad jednostką lub całym domostwem. Istotnym elementem systemu ochronnego antyku były wyrocznie, do których zwracano się w przypadku podejrzenia stania się ofiarą ataku magicznego. Ich rola polegała na precyzyjnym diagnozowaniu źródła klątwy oraz wskazywaniu odpowiednich procedur ekspiacyjnych i ochronnych, jakie należało podjąć w celu przywrócenia równowagi energetycznej i neutralizacji wrogiego działania.

Słowiańskie praktyki ochronne na terenach dawnej Polski i Rusi charakteryzowały się silnym powiązaniem z naturą i cyklem agrarnym, a ich głównymi depozytariuszkami były wiejskie znachorki oraz

szeptuchy. Osoby te posiadały wiedzę na temat neutralizacji negatywnych wpływów, opierając swoje działania na przekazywanych ustnie formułach i modlitwach. W tradycji słowiańskiej szczególną uwagę zwracano na próg domu, który traktowano jako granicę oddzielającą bezpieczną przestrzeń oswojoną od niebezpiecznego świata zewnętrznego. Próg wymagał specjalnych zabezpieczeń, ponieważ wierzono, że to właśnie przez niego przenikają wrogie byty i negatywne intencje. Powszechne były również wierzenia związane z urokiem i tak zwanym złym okiem. Społeczności wiejskie wypracowały szereg metod mających na celu szybką diagnozę i usuwanie skutków urzeczenia, koncentrując się na barierach fizycznych.

W regionach śródziemnomorskich, bliskowschodnich oraz azjatyckich ochrona przed zjawiskiem złego oka wyewoluowała w formę wysoce zinstytucjonalizowanych symboli, które funkcjonują nieprzerwanie do czasów współczesnych. Koncepcja złego oka zakłada, że samo spojrzenie przepełnione zawiścią jest w stanie wyrządzić realną szkodę fizyczną lub materialną. W odpowiedzi na to zagrożenie wykształciły się przedmioty o funkcji odbijającej, takie jak nazar, czyli szklane oko w odcieniach błękitu, mające rozpraszać negatywne spojrzenie. Równolegle stosuje się hamse, symbolizującą dłoń z otwartym okiem, której zadaniem jest zatrzymywanie i neutralizowanie wrogich intencji na poziomie energetycznym. Innym powszechnym rozwiązaniem jest wiązanie czerwonej nici, która działa na zasadzie bariery odgradzającej. Symbole te, pomimo swojego starożytnego rodowodu, pozostają w codziennym użytku.

Analiza poszczególnych systemów historycznych i geograficznych ukazuje istnienie wyraźnego fundamentu, który łączy wszystkie omówione tradycje w spójną całość. Niezależnie od specyfiki danej kultury, obowiązującej epoki historycznej czy dominującego systemu religijnego, na całym świecie powszechnie występuje niezachwiane przekonanie o realnym istnieniu negatywnego wpływu energetycznego. Obserwacja ta potwierdza, że zjawisko agresji нефizycznej nie jest konstruktem ograniczonym do jednego obszaru, lecz uniwersalnym doświadczeniem ludzkości. Z tego przeświadczenia wynika

bezpośrednia, fundamentalna potrzeba obrony przed niewidzialnym zagrożeniem, która doprowadziła do wykształcenia się analogicznych mechanizmów ochronnych. Świadomość istnienia destrukcyjnych sił wymusiła opracowanie konkretnych procedur zaradczych, które mimo różnic służą ochronie jednostki.

1.3. Kto i dlaczego rzuca klątwy

Zawiść oraz zazdrość stanowią w praktyce ezoterycznej najczęstsze źródło powstawania uroków, a niejednokrotnie również intencjonalnych klątw. Mechanizm psychologiczny stojący za zjawiskiem nieświadomego urzeczenia opiera się na generowaniu silnego dysonansu poznawczego u obserwatora, który konfrontuje własne braki z osiągnięciami innej osoby. Sukces zawodowy, uroda fizyczna, dobrobyt materialny czy ustabilizowane życie prywatne funkcjonują jako katalizatory uwalniające skumulowaną frustrację. Gdy jednostka odczuwająca deficyt w danym obszarze skupia swoją uwagę na osobie posiadającej pożądaną dobrą, następuje gwałtowna emisja negatywnego ładunku energetycznego. Proces ten zachodzi automatycznie i nie wymaga znajomości technik magicznych. Skierowana w stronę ofiary energia zawiści uderza w jej struktury subtelne, powodując zakłócenia odpowiadające za utratę sprzyjających okoliczności.

Zemsta oraz głęboko zakorzenione poczucie doznanej krzywdy to główne motywacje prowadzące do w pełni świadomego rzucania klątw. Decyzja o sięgnięciu po magię destrukcyjną zapada najczęściej w sytuacjach życiowych, w których jednostka czuje się bezsilna i pozbawiona możliwości dochodzenia sprawiedliwości konwencjonalnymi metodami. Typowymi punktami zapalnymi są drastyczne rozstania partnerskie, zdrady, konflikty o tło finansowe, sprawy spadkowe oraz procesy sądowe zakończone niepomyślnym rezultatem. W takich przypadkach osoba pokrzywdzona świadomie formułuje destrukcyjną intencję, mającą na celu wyrównanie rachunków poprzez zniszczenie konkretnego obszaru życia domniemanego sprawcy nieszczęścia. Świadome rzucenie klątwy wymaga ukierunkowania woli i

systematycznego wzmacniania nienawiści, co nadaje uwalnianej energii formę precyzyjnego wektora uderzającego w zaplanowany wcześniej cel.

W przestrzeni działań magicznych funkcjonują również osoby praktykujące czarną magię na zlecenie, oferujące usługi w zamian za gratyfikację finansową. Są to zazwyczaj profesjonalisci posiadający rozległą wiedzę z zakresu okultyzmu, którzy operują konkretnymi, bardzo rygorystycznymi systemami magicznymi. Ich działanie charakteryzuje się brakiem osobistego zaangażowania emocjonalnego; wykonują oni zlecenia w sposób czysto techniczny, bazując na sprawdzonych rytuałach i manipulacji energiami. Klienci decydujący się na opłacenie takich usług to najczęściej jednostki zdeterminowane do zniszczenia przeciwnika, które jednocześnie nie posiadają odpowiednich kompetencji ezoterycznych lub obawiają się negatywnych konsekwencji samodzielnego działania. Zlecenie rzucenia klątwy specjaliście ma w założeniu zagwarantować wysoką skuteczność uderzenia i bezpieczeństwo samego zlecającego dane zadanie.

Klątwy rodzinne, określane również mianem rodowych, reprezentują specyficzną kategorię obciążeń energetycznych, w których destrukcyjna siła transmitowana jest z pokolenia na pokolenie. Inicjatorami tego rodzaju działań są zazwyczaj osoby, które doznały skrajnej niesprawiedliwości lub traumy ze strony członka danego rodu, po czym w stanie silnego afektu wygłosiły formułę obejmującą nie tylko bezpośredniego sprawcę, ale także jego zstępnych. Trwałość klątw rodowych wynika z faktu zakotwiczenia negatywnego oprogramowania w strukturze energetycznej całej linii pokrewieństwa. Zjawisko to manifestuje się poprzez powtarzalne wzorce niepowodzeń, cykliczne choroby, problemy z prokreacją lub nagłe utraty majątku, które dotyczą kolejnych członków rodziny w określonym wieku lub w specyficznych sytuacjach życiowych, niezależnie od ich osobistych wyborów oraz dotychczasowych uwarunkowań środowiskowych.

Autoklątwy stanowią zjawisko, w którym człowiek samodzielnie i często nieświadomie ściąga na siebie nieszczęście poprzez utrwalone, destrukcyjne wzorce myślowe, wypowiedane słowa oraz ograniczające

przekonania. Stałe powtarzanie fraz o własnej bezwartościowości, braku perspektyw czy nieuchronności porażki tworzy rodzaj systematycznie wzmacnianego zaklęcia. Umysł koduje te informacje jako wiążące dyrektywy, a pole energetyczne jednostki dostraja się do częstotliwości braku i nieszczęścia, w konsekwencji materializując te stany w rzeczywistości fizycznej. Z perspektywy praktyki ezoterycznej autokłątwy występują znacznie częściej niż ataki pochodzące ze źródeł zewnętrznych. Wynika to z faktu, że destrukcyjne myślenie o sobie nie napotyka na wewnętrzne mechanizmy obronne psychiki, co pozwala na bezproblemowe i głębokie zakorzenienie się negatywnego programu w podświadomości danego człowieka.

1.4. Mechanizm działania negatywnej energii

Koncepcja pola energetycznego człowieka, powszechnie określanego mianem aury, stanowi fundament dla zrozumienia mechaniki oddziaływań niefizycznych. Pole to funkcjonuje jako pierwsza, zewnętrzna warstwa ochronna, na którą bezpośrednio oddziałuje skierowana z zewnątrz negatywna energia. Uszkodzenia aury w praktyce ezoterycznej przyjmują formę pęknięć, rozdarć lub miejscowych ubytków w pierwotnej strukturze ochronnej. W momencie uderzenia destrukcyjnego ładunku następuje destabilizacja zewnętrznej powłoki, co prowadzi do powstawania nieszczelności i niekontrolowanej utraty energii witalnej przez zaatakowany system. Zaburzenia te warunkują stopniowe przenikanie wrogich wibracji do coraz głębszych warstw struktury człowieka. Prawidłowo funkcjonująca aura neutralizuje słabsze ataki, jednak silnie skoncentrowana energia destrukcyjna powoduje jej natychmiastową, strukturalną degradację i dysfunkcję.

Intencja stanowi główny nośnik oraz siłę napędową w procesie przekazywania energii na odległość. Mechanizm ten opiera się na zasadzie, w której sformułowana myśl lub wypowiedziane słowo zyskuje realny potencjał sprawczy poprzez zasilenie silnym ładunkiem emocjonalnym. Emocje takie jak nienawiść, złość czy głęboki żal pełnią

funkcję generatora, który nadaje intencji konkretny kierunek oraz mierzalną siłę uderzeniową. W praktyce oznacza to, że ukierunkowana wola człowieka nie rozprasza się w przestrzeni, lecz tworzy zwarty wektor energii, docierający bezpośrednio do wyznaczonego celu. Im wyższy stopień koncentracji oraz intensywność emocji towarzyszących nadawcy, tym skuteczniejsza staje się penetracja zabezpieczeń ofiary. Działanie to zachodzi niezależnie od odległości fizycznej dzielącej obie strony, opierając się wyłącznie na mechanice przesyłu informacji w obrębie ujednoliconego pola informacyjnego.

Więzi energetyczne powstające między ludźmi stanowią bezpośrednie kanały transmisyjne, które ułatwiają przepływ ładunków destrukcyjnych. Atak magiczny charakteryzuje się znacznie wyższą skutecznością w sytuacjach, gdy między nadawcą a odbiorcą istnieje uprzednio nawiązana relacja emocjonalna, ścisłe pokrewieństwo lub regularny kontakt fizyczny. Obecność takich powiązań powoduje, że naturalne systemy obronne człowieka rejestrują nadchodzącą energię jako znaną, co skutkuje całkowitym brakiem automatycznego zablokowania szkodliwego impulsu. W opisanych przypadkach negatywna vibracja przemieszcza się po otwartym łączy, skutecznie omijając zewnętrzne bariery ochronne. Bliskość fizyczna oraz intensywna relacja warunkują długotrwałe utrzymywanie się silnych splotów w przestrzeni, które w momencie zaistnienia konfliktu służą jako bezpośrednie tory przesyłowe dla celowych działań o charakterze destrukcyjnym.

Przedmioty fizyczne funkcjonują w praktyce ezoterycznej jako wysoce skuteczne nośniki i kondensatory negatywnej energii. Rzucanie kłutw często obejmuje wykorzystanie rzeczy osobistych ofiary, materiału genetycznego w postaci włosów, fotografii oraz specjalnie przygotowanych podarunków. Zjawisko to wynika z bezpośredniego powiązania materii z energią osoby, do której dany przedmiot należy. Rzeczy te przechowują sygnaturę vibracyjną właściciela, co umożliwia nadawcy precyzyjne namierzenie celu i utworzenie trwałego połączenia energetycznego. Z kolei przedmioty wręczane jako dary, naładowane wcześniej destrukcyjną intencją, wprowadzają szkodliwe vibracje

bezpośrednio do najbliższego otoczenia ofiary. Materia fizyczna stabilizuje i zakotwicza przekaz, sprawiając, że destrukcyjne promieniowanie oddziałuje na człowieka nieustannie, utrzymując stały poziom zanieczyszczenia w jego przestrzeni życiowej.

Naturalna odporność energetyczna człowieka podlega ciągłym wahaniom, a jej spadek znacząco ułatwia skuteczne przeprowadzenie ataku magicznego. Do głównych czynników obniżających szczelność aury zalicza się przewlekłe zmęczenie fizyczne, długotrwały stres, niedobory snu oraz regularne stosowanie substancji psychoaktywnych i używek. Dodatkowo destrukcyjny wpływ wykazują aktywne konflikty międzyludzkie, przebywanie w toksycznym środowisku oraz głęboka izolacja społeczna, które prowadzą do drastycznego spadku witalności. W momencie, gdy organizm wykazuje wyczerpanie na poziomie fizycznym lub psychologicznym, jego zdolności do samoregulacji i odrzucania wrogich wibracji ulegają zablokowaniu. Atak skierowany na osobę osłabioną trafia na bardzo podatny grunt, ponieważ system pozbawiony rezerw energetycznych nie ma możliwości wygenerowania adekwatnej reakcji obronnej, co przyspiesza proces całkowitego uszkodzenia powłok.

Rozprzestrzenianie się negatywnej energii w czasie ukazuje kluczowe różnice w mechanice poszczególnych działań destrukcyjnych. Skutki zaawansowanej klątwy narastają bardzo stopniowo, początkowo obejmując jeden wybrany obszar życia, na przykład zdrowie, po czym zaburzenia przenoszą się na kolejne sfery, w tym strefę finansową czy relacje osobiste. Proces ten zachodzi, ponieważ klątwa funkcjonuje jako zaprogramowana struktura, która systematycznie poszerza zasięg uszkodzeń w miarę osłabiania celu. Z kolei jednorazowy urok działa uderzeniowo i stosunkowo krótko, wywołując nagłe, ograniczone czasowo niedyspozycje, które z reguły ulegają samoistnemu rozproszeniu zaraz po całkowitym wyczerpaniu pierwotnego ładunku. Mechanizm długofalowej klątwy opiera się na stałym odnawianiu destrukcji i pobieraniu zasilania wprost ze spadającej witalności ofiary, co zapewnia postępującą degradację we wszystkich aspektach.

Rozdział 2. Jak rozpoznać atak magiczny

